

— "Έτσι αΐ; μούγκριζε σάν θηρίο πού λαβάνει τὸ πρῶτο χτύπημα τοῦ κυνηγοῦ.

Γύριζε τὰ μάτια του ἀπ' τὴ μιά στὴν ἄλλη κι' ἀφρίζε. Τώρα ξηγοῦσε τὰ πάντα. Ἡ γυναῖκά του ἔχει ἀγαπητικούς καὶ τῆς φέρνουν χέλια! αὐτὰ ἦταν τὰ τρεχάματα τοῦ μύλου. Γι' αὐτὸ τοῦ λουφάζαν ἀπόψε. Εἶχαν λερωμένη τὴ φωνή. "Ατιμιας!

Τῶσφιξε τότε δυνατὰ ἀπ' τὸ λαϊμό καὶ τῆς ἀρξέψε μ' αὐτὸ στὸ κεφάλι, στὰ μοῦτρα, στῆς πλάταις, παντοῦ. Λές κ' ἔπαιζε τὴν πάλα στὸν πόλεμο. Ἡ ταλαίπωρα δὲν πρόφταιναν οὔτε νὰ μιλήσουν, οὔτε νὰ φύγουν.

"Ἐδῶκε - ἔδῶκε, ὅσο πού ἔλυωσε τὸ χέλι καὶ δὲν ἔμεινε παρὰ μόνο ὅσο χωροῦσε στὴ χουφτά του.

Ἐκείναις, πεσμέναις κατὰ, ἔσκουζαν δυνατὰ. Αὐτὸς τυφλωμένος ἀπ' τὴ ζήλια καὶ μεθυσμένος ἀπ' τὸ κρασί, πέταξε κατεπάνω τους καὶ τὸ τελευταῖο κομμάτι τοῦ χελιού, ἄρπαξε τὴ σκούφια του, τὸ μόνο ἐπιπλο πού ἐξουσίαζε μέσα στὸ σπίτι κι' ἀπὸ 'δῶ πᾶν κι' ἄλλοι.

"Ἐφυγε γιὰ νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ.
— Στὸ διάβολο κι' ἀκόμα παρέχει! εἶπε ὄντας ἦρθε στὸν ἐαυτὸ τῆς κ' ἐσηκώθηκε τρικλιζοντας ἢ πεθερά του.

Ἡ Μυγδαλιὰ ἀπ' τὸν πόνο ἔπιασε τὰ νεφρά της μὲ τὰ δύο της χέρι καὶ μὲ κλάμματα εἶπε:

— "Ὅλο ἢ Σταμάτενα τὰ φταίει αὐτά. Ἡ στρίγγλα ἀπ' τὸ Θεὸ νὰ τῶβρη... αὐτὴ καὶ τὸ χέλι της... ὁ τρισκατάρατος!
Καὶ ὕστερ' ἀπὸ πολλὴ ὠρα ἢ γρηὶὰ Παντελίνα, πικραμένη, εἶπε στὴν κόρη της:

— Θὰ ἦταν φειδόπιασμα, μαρὴ... Τί διάτανο, σὲ μᾶς πῆγε νὰ τύχη; ...

(Ἐν Τσαγκαριάδῃ 1903).

ΓΕΩΡΓ ΑΔΡΑΚΤΑΣ

Διακριτικὰ σημεῖα

ΣΑΝ ἰδῆς ἓνα νέον καὶ μίαν νέαν, ὅταν περιπατοῦν, νὰ κρατιοῦνται ἀπὸ τὰ χέρια, σημεῖον ὅτι εἶνε ἐρωτευμένοι. — "Ἄν περιπατοῦν μπράτσο, θὰ εἶνε βέβαια ἀραθωνιασμένοι. — "Ἄν ὅμως βιδίζου, εἰς ἀπόστασιν δύο βημάτων, ἐκείνη εἰς τὴ μιά κ' ἐκεῖνος εἰς τὴν ἄλλη ἄκρα τοῦ πεζοδρομίου, αΐ! τότε πλέον ἐξάπαντος θὰ εἶνε ... νυμφευμένοι!